

Warfarin en chloorfacinon ongevoeligheid bij de huismuis

In enkele stallen van een varkenshouderij werd veel hinder ondervonden van huismuizen. Deze werden gedurende enige tijd bestreden met warfarin/lokaas, echter zonder resultaat. Het lokaas werd goed opgenomen, doch de muizen gingen niet dood. Contact werd opgenomen met de gemeentelijke ongediertebestrijdingsdienst, welke overging op het bestrijdingsmiddel chloorfacinon. Dit werd gemengd met gemengd graan en gebroken mais dat in bakjes werd uitgezet, teneinde de controle op de opname van het lokaas te verbeteren. Daarna trad echter geen verbetering op in de situatie. De opname van het lokaas was goed, doch er trad geen sterfte op onder de aanwezige huismuizen.

Bij het eerste bezoek op 19 november 1980, een jaar na de aanvang van de bestrijdingsactiviteiten, werd als volgt geconcludeerd: „de bouwtechnische omstandigheden gaven ruime nest(el)mogelijkheden voor de muizen; vrij hoge luchtvochtigheid en stofontwikkeling veroorzaakten een snelle kwaliteitsvermindering van het uitgelegde lokaas”. Aangeraden werd om voor het uitzetten van het lokaas gebruik te maken van gesloten voerkistjes (de muizen voelen zich daarin „onder dekking” en „dus” veilig, en voorts wordt het lokaas beschermd tegen verontreiniging).

Door de varkenshouder werden 18 muizenvoerkistjes vervaardigd (ca. 1 kistje per 10 m²). De bestrijding werd daarna weer voortgezet met chloorfacinon. Als lokaas werd gepelde haver gebruikt. In de periode 21 november 1980 tot en met 5 januari 1981 werd er onafgebroken voor gezorgd dat het lokaas in ruim voldoende mate aanwezig was.

Er werd flink van het lokaas gegeten, maar helaas leidde dit niet tot vermindering van de aantallen muizen. Een frappant detail zij nog vermeld: voerkorrels voor de varkens werden teruggevonden in de op ca. 1 meter afstand van de trog staande muizenvoerkistjes.

Op 14 januari 1981 werden alle lokaasresten verwijderd en werden de voerkistjes voorzien van lokaas op basis van difenacoum. Bij verdere voortzetting van de actie werd goede opname van het lokaas geconstateerd. De eerste dode muizen werden na enkele dagen gevonden. In verhouding tot chloorfacinon/gepelde haver werd weliswaar minder lokaas gegeten, doch dit komt door de geconcentreerde vorm van het lokaas en snellere doding door difenacoum.

Na drie weken werd geen opname van het lokaas meer geconstateerd, waaruit geconcludeerd mocht worden dat er geen levende muizen meer waren. Een mooi resultaat. Het muizenprobleem was eindelijk opgelost, waarmee de varkenshouder bijzonder gelukkig was.

Aan de hand van bovenstaande ervaring kan het volgende worden bevestigd:

- het gebruik van muizenvoerkistjes is met name ter voorkoming van verontreiniging zeer wenselijk;
- bij warfarin-resistentie geeft voortzetting van de bestrijding met chloorfacinon niet het gewenste resultaat.

H. J. M. Vergoossen,
voorlichtingsambtenaar

Naschrift redactie:

Warfarin-resistentie kan worden doorbroken met de anti-coagulantia difenacoum („Raktak”, toel.nr. 7224 N) en bromadiolon („Super Caïd Haverkorrels”, toel.nr. 7830 N). Uiteraard moeten de wettelijke gebruiksvoorschriften vermeld op het etiket opgevolgd worden.